

[Gert Petersen.]

folketing, at udenrigspolitik — jeg var lige ved at sige: og det, der er værre — hører med ind under fællesmarkedsvirksomheden. Man definerer også klart dernede, det skal erkendes, hvad der menes med begrebet den økonomiske union — det drøftede vi jo her i folketinget på vor foranledning umiddelbart efter topmødet i Paris, og dengang blev jeg henvist til en ordbog og nogle spredte bemærkninger. Men dernede i Europaparlamentet er man betydelig klarere i sine udsagn. Det gælder f. eks. det britiske medlem Sir John Peel, som svarede et dansk medlem bl. a. med disse bemærkninger:

„Man var absolut enig om på topkonferencen, at man skal stile efter en europæisk union i 1980. Der var ingen undtagelser, eftersom europæisk union indbefattede ikke bare en økonomisk og valutærisk union, men union over hele feltet, hvilket automatisk involverer politisk union og udenrigspolitiske spørgsmål, hvilket igen i sidste ende må bringe forsvarspolitikken ind.“

Den samme klarhed gælder Europaparlamentets egen beskrivelse af situationen i dag. I den beslutning, som debatten mandede ud i, hedder det:

„...at man hilser det fremskridt velkommen, som man allerede har nået med hensyn til udvikling af en fælles holdning inden for Fællesskabet til væsentlige eksterne politiske spørgsmål,“
— jeg går ud fra, at eksterne betyder udenrigspolitiske. Altså:

„en fælles holdning inden for Fællesskabet til væsentlige eksterne politiske spørgsmål inden for den politiske komité, især med hensyn til forberedelsen af den kommende europæiske sikkerheds- og samarbejdskonference.“

Det sidste er ganske væsentligt, for vi ved jo alle sammen, at EF's udenrigspolitiske afsnit har arbejdet umådelig intensivt med henblik på forberedelsen af en fælles holdning for de ni lande ved denne al-europæiske konference og man har fordelt rollerne imellem sig: det ene land skulle sige det, det andet land skulle sige noget andet osv.; hele denne regieinddeling er foregået inden for Fællesskaberne. Fællesskaberne har i denne sag optrådt som en international blokdannelse. Det prøver man på at be-

nægte herhjemme; i Europaparlamentet benægter man det ikke, man er ligefrem stolt af det. Og ikke alene det, man tilkendegiver også klart, at målet for arbejdet med EF er en militærpolitisk blokdannelse. Det fremgår af beslutningens punkt 17, som er betitlet: „Politisk union og muligheden for samarbejde inden for forsvaret“, og som lyder:

„Man mener, at den europæiske union som forudsat i punkt 16 i Paris-erklæringen, omfattende alle forhold mellem Fællesskabets medlemsstater, også nødvendigvis må gælde det politiske samarbejde, og at den ikke kan se bort fra samarbejde inden for forsvaret, hvorfor Europaparlamentet med interesse imødeser forslag om en styrkelse af samarbejdet på dette område og særlig med hensyn til den betænkning, som udenrigsministrene skal udarbejde inden 30. juni 1973“.

Vi ved godt, at Europaparlamentets beslutninger ikke er bindende, og derfor kunne man med en vis ret før den 2. oktober i den diskussion, som blev ført dengang, affærdige, hvad der skete i Europaparlamentet; det var bare sådan nogle tossede parlamentarikere, som kom sammen og snakkede, og det betød ikke rigtig noget. Nu tager jeg karakteristikken „tossede parlamentarikere“ tilbage, for nu deltager der jo også danske parlamentarikere i dette Europaparlament. Til gengæld må man finde sig i, at så kan vi heller ikke tage så roligt og overlegent på, hvad der foregår dernede. Og sagen er jo den, at ihvorvel i hvert fald én dansk repræsentant, som var til stede under mødet, stemte imod den citerede beslutning, så har andre stemt for den, og derfor må man nok spørge sig selv, om det i virkeligheden er en udbredt opfattelse i dette folketing, som blot ikke er kommet rigtig til orde, som ikke er blevet artikulert, som ikke er blevet kommunikeret, som det hedder på nydansk, om det i virkeligheden er en udbredt opfattelse i dette folketing, at De europæiske Fællesskaber skal stræbe efter at blive til en udenrigspolitisk og forsvarspolitisk union, at begrebet europæisk union, som efter den officielle køreplan skal være realiseret i 1980, også skal omfatte udenrigspolitik og forsvarspolitik. Hvis det ikke er tilfældet, hvis det ikke er en udbredt opfattelse her i folketinget, så er det kun godt, men så synes